

Your Scandalous Ways

Loretta Chase

Copyright © 2008 Loretta Chekani

Respect pentru oameni și români

Toate drepturile rezervate

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane, în viață sau decedate, este în întregime întâmplătoare.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Curtezana
Loretta Chase

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHASE, LORETTA
Curtezana / Loretta Chase.
trad.: Dara Vargan – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2685-1

I. Vargan, Dara (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

Curtezana

Traducere din limba engleză
Dara Vargan

LITERA®
2018

Într-o lăcaș de la oraș să te întâlnești cu
un om care să te spune că nu există
niciună ce să te încânte.

Capitolul 1

Văzuta-i o gondolă? Nu?

Atunci să ţi-o descriu amănuntit: e-o barcă
Obișnuită-aici, cu linii lungi,
Ușoară dar solidă, și-o încarcă
Sculpturi, la provă. Pe-apele adânci
Gondolier, o mână-alene, parcă
Ar fi-ntr-o luntre un sicriu – și-aici
Nu află nimenea, ce faci, ce zici.¹

Lord Byron, *Beppo*

Veneția, marți, 19 septembrie 1820

„Mădulare, mădulare peste tot“, se gândi Francesca Bonnard privind cu atenție tavanul. Cu un secol sau două în urmă, familia Neroni făcuse o pasiune pentru stucaturi. Pereții și tavanele *palazzo*-ului pe care îl închiriase erau o feerie de fructe, flori și falduri din ipsos. Cel mai tare o fascinau amorașii numiți *putti*, care se cățărau prin cele mai neașteptate colțuri, ridicând draperii turnate și strecurându-se printre ele, în căutarea a cine știe ce. Se agătau de ramele tablourilor pictate pe pereți și de medalioanele aurite de deasupra ușilor monumentale. Dominau numeric de departe nimfele cu sânii goi ascunse prin colțuri și bărbații cu umeri musculoși care susțineau coloanele.

Erau toți băieți și toți în pielea goală. Prin urmare, atunci când ridicai capul nu vedea, în prima clipă, decât o pădure de mădulare mici – cel puțin patruzeci, deși azi i se părea că sunt mai multe. Oare se reproduceau spontan, sau erau rodul orgiilor cu nimfe și giganți

¹ În cele ce urmează, traducerea fragmentelor din poemul *Beppo* al lordului Byron îi aparține lui Virgil Teodorescu. (n.tr.)

ce aveau loc noaptea? În cei trei ani de când se afla la Venetia, Francesca vizitase un număr important de case opulente. A ei ar fi putut câștiga premiul pentru demență decorativă – dacă nu se organiza vreun concurs de organe reproductive masculine imature.

– N-ar trebui să-mi pese, spunea, dar sunt atât de tulburătoare! La prima vizită, toți oaspeții mei rămân cu gurile căscate spre tavane și pereți. După o matură analiză, am ajuns la concluzia că Dante Alighieri și-a format imaginea infernului după ce a vizitat Palazzo Neroni.

– N-au decât să se holbeze cât vor, ii replica prietena ei, Giulietta. În timp ce invitații tăi se uită la *putti*, tu ii poți examina pe ei în voie, fără a părea prost crescută.

Formau o pereche ce se completa perfect. Francesca era înaltă și exotică, în timp ce Giulietta era genul de *mignonă* nostimă. Chipul ei în formă de inimioară și ochii căprui inocenți ii dădeau un aer de puștoaică, deși avea douăzeci și șase de ani, cu numai unul mai puțin decât Francesca. Ca experiență însă, era cu secole mai în vîrstă decât prietena ei.

Francesca Bonnard era conștientă că nimeni nu ar fi numit-o vrednată nostimă. Moștenise trăsăturile mamei sale, în special ochii remarcabili, verzi și migdalăți. Părul ei căprui și bogat trăda moștenirea franceză, din partea bunicii pe linie paternă. Restul provenea de la Sir Michael Saunders, nemernicul ei tată, și de la strămoșii acestuia. Membrii familiei Saunders erau în general înalți, prin urmare presa de scandal o poreclise „Uriașă“ sau „Amazoană“ în articolele sordide dedicate procesului de divorț prin care trecuse.

Despărțirea de John Bonnard, care fusese înnobilat recent sub numele de Lord Elphick, se încheia cu cinci ani înainte, odată cu toate visurile despre dragoste și bărbați pe care le putuse nutri. Acum își purta cu mândrie statura și alegea anume haine ce-i puneau în evidență rotunjimile corpului elansat. Bărbații o trădaseră și o răniseră unul după celălalt, dar ea lăsase totul în urmă. În prezent, ei erau cei care ii cerneau atenția.

Peste puțin timp urma să vină câțiva tocmai în acest scop. De astă nu-și invitase prietena în camera mai mică și mai puțin opresivă de lângă budoarul ei, aflat într-o aripă separată. Acel salonaș, aproape lipsit de *putti*, era rezervat prietenilor apropiati, și nu era sigură că vreunul dintre oaspeții pe care ii aștepta merita această distincție.

Nu se grăbea să ia o decizie în acest sens. Se ridică de pe sofa unde sătuse tolănită într-o poziție ce ar fi șocat-o pe fosta ei guvernantă și se îndreptă spre fereastră.

Cursul de apă spre care dădea nu era Canal Grande, ci una dintre ramurile majore ale încrengăturii de artere secundare, numite *rīi*, ce traversau orașul în toate sensurile. Fără a se afla departe de Canal Grande, locuia într-unul dintre cele mai liniștite cartiere ale Venetiei.

Cu vântul puternic și ploaia care bătea darabana prin burlane și pe acoperișul de tablă, după-amiaza aceea era destul de agitată. Francesca se uită mai atent pe fereastră și clipe nedumerită.

– Dumnezeule, cred că văd semne de viață pe partea cealaltă.

– Serios? În Ca' Munetti?

Giulietta veni să i se alăture la geam. Prin perdelele de apă văzură cum o gondolă trăgea la porțile casei de pe celălalt mal al canalului. Ca', știa acum Francesca, era prescurtarea venetiană pentru *casa*. În vechime, numai Palatul Ducal avea dreptul să poarte titlul de *palazzo*, pe când celealte locuințe erau numite simplu *casa*. În zilele noastre însă, orice casă, mai mare sau mai mică, își aroga titlul de *palazzo*. Prin contrast, locuința de vizavi chiar merita această denumire. Ca aspect exterior, dinspre canal, semăna cu a ei. Intrarea de la nivelul apei conducea la parter, numit și *andron*; avea ferestre cu balcoane elegante la primul nivel, numit *piano nobile*, și încă un etaj, mai modest, urmat de mansarda amenajată pentru servitori. Casa Munetti era abandonată de aproape un an.

– Un singur gondolier și doi pasageri, am impresia, spuse Francesca. Blestemata astă de ploaie mă împiedică să văd mai bine.

– Nu cred că au bagaje, o completă Giulietta.

– Poate că le-au trimis înainte.

– Dar nu se vede nici o lumină în casă.

– Înseamnă că încă n-au apucat să angajeze servitori. Când se mutase, familia Munetti plecase cu tot personalul. Deși nu erau lefteri, precum cea mai mare parte a aristocrației venetiene, fie orașul devine prea scump pentru ei, fie administrația austriacă li se păruse prea oprimantă. Ca și proprietarii palatului Neroni, preferaseră să închirieză casa unor străini.

– Ciudată perioadă pentru a vizita Venetia.

- Poate că am făcut-o noi mai atrăgătoare, sau, mai probabil, străini fiind, nici ei nu știu cum este mai bine.

În timpul verilor sufocante rămâneau în oraș numai cei care nu aveau mijloacele să plece. Întoarcerea din *villeggiatura* – vacanța de vară – petrecută la vilele din interiorul peninsulei italice nu avea loc mai devreme de ziua Sfântului Martin, adică unsprezece noiembrie, când începea oficial iarna.

Francesca părăsise vila contelui de Magny din regiunea Mira înainte de termen, în urma unei altercații cu un vizitator din Anglia, lordul Quentin. Aici, în casa ei, nu avea de dat socoteală nimănui și nu era principalul obiect de distracție al localnicilor. Oricum, nu-i plăcuse niciodată viața la țară. Prefera orașul în asemenea măsură, încât uneori i se întâmpla să-i fie dor chiar de Londra, deși nu ar fi recunoscut niciodată public că-i putea lipsi ceva din Anglia.

Un servitor intră și se apucă să aranjeze măsuța de ceai.

- Arnaldo, ai auzit ceva despre Casa Munetti? îl întrebă.

- Bagajele au ajuns ieri, doamnă. Nu prea multe. Au închiriat gondola lui Zeggio, vărul soției unui văr al bucătarului nostru. Am auzit că noul stăpân al casei ar avea legături cu familia Albani și că ar dori să se facă călugăr armean, ca prietenul dumneavoastră, lordul Byron.

Privirea uluită a Giuliettei o întâlni pe cea a Francescăi, și cele două tinere izbucniră în râs.

- Byron a studiat cu călugării armeni, dar nu a făcut *niciodată* parte din ordinul acestora.

- Dar cum potrăi cu numai doi servitori? se întrebă cu voce tare Francesca pe când urmărea deschiderea porților de la nivelul apei.

- Poate că noul ocupant este totuși venețian, spuse Giulietta. Sunt prea săraci ca să-și permită personalul necesar. Numai străinii și târfele mai au atâția bani.

Arnaldo se retrase, iar cele două continuă conversația în limba engleză.

- Așadar, noul meu vecin ar putea fi un străin sărac lipit sau un călugăr.

- În ambele cazuri, nu ne interesează.

- Sigur că nu, Doamne păzeștel izbucni Francesca într-unul dintre acele hohote de râs ce o făcuseră celebră, la fel ca statura sa.

După ce divorțul o îndepărtașe de membrii respectabili ai societății, fusese nevoită să învețe cum să se poarte cu bărbații. Întellesese repede. Fanchon Noirot, îndrumătoarea ei pariziană, fusese o profesoară excelentă. Cel mai important lucru pe care îl deprinsese era cum să discute cu reprezentanții sexului puternic sau, mai corect spus, cum să asculte. Dar, atunci când râdea, era rândul bărbaților să asculte, cu toate simțurile încordate.

- Când râzi, îi spusese într-o zi lordul Byron, bărbații din jurul tău își țin respirația.

- Mai bine și-ar verifica portofelele, îi răspunse ea.

Schimbul de replici, deși amuzant, le lăsase un gust amar, căci amândoi știau cât adevăr ascundea. Francesca Bonnard era o curtezană atât de scumpă, încât puțini și-o permiteau, iar poetul nu se număra printre norocoși.

În același timp, de cealaltă parte a canalului

Dintre toate orașele din lume, ea îl alese tocmai pe acesta, exorbitant de scump și insuportabil de umed.

Gondola lui James pornise dinspre interior pe o ploaie măruntă și coborâse pe Canal Grande sub un șuviu torențial ce-i obligase să închidă obloanele din lemn ale cabinei pasagerilor, *felze*. Nu auzea nici un sunet în afara răpăitului ploii ce lovea violent acoperișul cabini și puntea ambarcațiunii.

Parcă ar fi traversat spre lumea de dincolo, cea în care credeau strămoșii lui romani. Poate că se afla în realitate pe râul Styx, printre umbrele celor morți.

Visul îi fu întrerupt brusc când auzi ecoul ramelor sub un pod și anunțul gondolierului: „*Ponte di Rialto*“.

Numele barcagiului era Zeggio. La prima vedere, părea prea Tânăr ca să conducă pe cineva undeva, prea drăguț ca să facă o muncă manuală și prea nevinovat ca să fie luat în serios. Această aparență îl califica drept ghidul cel mai potrivit, după standardele asociațiilor lui James. În realitate, avea treizeci și doi de ani, nu era cătuși de puțin inocent și mai lucrase pentru ei în trecut. Era un agent local deosebit de apreciat, care aspira să devină echivalentul local al lui James Cordier. Bietul băiat.

Părăsiră Canal Grande și intrară pe un canal mai îngust, apoi pe altul până când, în sfârșit, ajunseră la Casa Munetti.

Veneția, un loc frumos, dacă n-ar fi umezeala, oftă James aruncând o privire în jur.

Clădirile și gondolele nu erau decât umbre întunecate pe fondul gri al ploii.

Servitorul lui, Sedgewick, mormăi la rândul lui ceva despre oraș. Era un bărbat mic de înălțime, cu trăsături atât de banale, încât unii aveau tendința de a nu-l băga în seamă. Era prima și, uneori, ultima lor greșeală.

– Ce voiai să spui, Sedgewick?

– Că aş fi preferat să mă plouă la Londra, iî răspunse posac fosta lui ordonanță.

– Cine n-ar prefera?

Anglia era mai rece, cu siguranță, dar rămânea Anglia, nu o țară oarecare plină de străini. Deși James nu era tocmai străin. Mama lui era înrudită cu cel puțin jumătate dintre marile familii nobile din peninsula, cu o ascendență la fel de distinsă ca aceea a tatălui său, lordul Westwood. Cu toate acestea, Venetia nu era Italia. Venetia era... Venetia.

Gondola se opri la poarta de la nivelul apei, iar James întoarse capul spre casa de vizavi, unde locuia ea. Francesca Bonnard, fiica cunoscutului escroc, răposatul Sir Michael Saunders, fosta soție a așa-zisului stâlp al societății Lord Elphick, iar în prezent târfa cea mai scumpă din Venetia. Unii ar considera că obținerea ultimului titlu nu mai reprezenta o realizare atât de notabilă ca în urmă cu trei secole, să spunem. Venetia nu mai era ceea ce fusese, mai ales în ultimele decenii. Cu toate acestea, domnișoara Bonnard era cunoscută drept cea mai scumpă în branșă ei din toată regiunea Veneto, dacă nu chiar din toată Italia sau, aşa cum susțineau unii, chiar din Europa.

Adevărata întrebare era ce căuta regina curtezelor la Venetia. Orașul sărăcise, majoritatea familiilor nobile se mutaseră, iar fluviul vizitatorilor se redusese la un pârâiaș. De ce nu rămăsese la Paris, unde cunoscuse prima dată gloria, cu patru sau cinci ani în urmă, și unde putea alege dintr-o mulțime de victime bogate? De ce nu preferase Viena sau, cel puțin, Roma sau Florența? Urma să afle de ce, mai devreme sau mai târziu, dacă informația se dovedea importantă.

Ar fi preferat însă mai devreme. Își făcuse anumite planuri, iar femeia se pusese de-a curmezișul.

Recuperase smaraldele de la Marta Fazi și le livrase adevăratul proprietar. În schimbul ajutorului acordat de guvernul Maiesătății Sale, acesta semnase un tratat important și avusese grijă să-l răsplătească mulțumitor pe James. Ar fi trebuit să fie ultima lui misiune. Acum, ar fi trebuit să fie în drum spre casă și spre o bine-meritată retragere. Dar nu se întâmplinea așa. De aceea avea toate motivele să-i dorească fostei soții a lordului Elphick să-și petreacă viața de apoi, dacă exista, într-un loc din iad anume rezervat celor ca ea.

Coborâră din barcă pe cheiul acoperit cu dale de piatră și de marmură ce conducea în *andron*. Era un loc rece, miroșind a igrasie. Îl urmară pe Zeggio pe o scară interioară către *piano nobile* și pătrunseră cu toții într-un hol central vast. Acest *portego*, cum îl numea venetienii, străbatea casa dintr-un capăt în celălalt.

Spațiul era proiectat pentru a impune admiratie, fără nici o îndoială. Candelabrele magnifice care brăzdau tavanul pe mijloc și sfeșnicele la fel de încărcate fixate pe peretei la distanțe egale – toate scăldate în faimoasele nuanțe ale cristalului de Murano – ar fi pus maiestuos în evidență, odată aprinse, decoratiunile de stuc, tablourile și sculpturile.

– Toate astea pe apă, mormăi Sedgewick clătinând sceptic din cap. Ce fel de popor, să întreb, ar construi un oraș pe piloni, într-o lagună?

– Evident, italienii. Nu degeaba au condus ei odinioară lumea, nu degeaba Venetia a fost stăpâna mărilor. Trebui să le apreciezi măcar geniul ingineresc.

– Le apreciez ambiția de a se îmbolnăvi de malarie și de tifos.

– Aici te înseli, amice, iî răspunse Zeggio. Malaria vine numai vara, iar tifosul, primăvara. Acum ne găsim în cel mai sănătos anotimp.

– Mai rămân pneumonia, tuberculoza și o mie de alte infecții nenorocite...

– De-aia îmi place mie de tine, Sedgewick, întotdeauna ești gata să vezi partea bună a lucrurilor.

Zeggio iî conduse de-a lungul corridorului monumental până la una dintre camerele ce dădeau spre capătul canalului.

– Veți vedea, le spuse, toamna și iarna, Venetia este mai agreabilă decât interiorul peninsulei. De aceea, toți locuitorii cu dare de mâna să întorc de Sfântul Martin.

Toți, cu excepția ei. Femeia se aflase până de curând la vila unui anume conte de Magny, un prieten din perioada pariziană, poate fost sau actual amant – zvonurile erau contradictorii. Problema era că la sfârșitul lunii august, după o dispută cu șeful lui, lordul Quentin, Tânără se hotărâse să-și facă bagajele și să se întoarcă la Venetia, abandonând distinsa adunare în mâna frumuseților locale. Nici asta nu ar fi fost grav, dacă încercările lui Quentin de a o convinge să-i restituie anumite scrisori aflate în posesia ei nu ar fi eşuat lamentabil, la fel ca și încercările unor agenți mai puțin experimentați de a le subtiliza. În aceste condiții, Înălțimea Sa îl chemase înapoi sub arme, înainte ca valizele sale să fi fost imbarcate la bordul unei nave cu destinația Londra... departe de comploturi, asasini și târfe nărvăite la sânge omenesc.

Când stătuse ultima dată de vorbă cu oameni normali, respectabili, care să-i împărtășească de bunăvoie secretele lor mărunte? Când se aflase pentru ultima dată în preajma unor femei și bărbați care nu-și petreceau vietile colcăind prin colțurile imunde ale vieții? Când privise cu drag în ochii unei tinere femei cinstite, care să nu fie sora lui? Nu-și mai amintea.

Se smulse din gânduri și își îndreptă atenția către lucrurile din jur. Cu toate că nu lipseau mătasea, catifeaua și aurul, camera era ceva mai umană decât *portego*, sala pe care o străbătuseră. Era și surprințător de cald, în această zi deosebit de rece, pentru că cineva se îngrijise să facă focul. Cu toate acestea, locul emana un aer trist, de abandon și decădere.

– Învechit și obosit, dădu verdictul Sedgewick privind critic în jur.

– Venetia este ca acea frumoasă *cortigiana*, curtezană care... Zeggio își căută cuvintele. ... a căzut în necazuri.

– A dat de belea, adică.

– A dat de belea, da, repetă fericit italianul. La fel cum am zis și eu, dar nu chiar la fel.

James se apropi de fereastră și privi spre celălalt mal al canallului. O siluetă feminină trecu prin patrulaterul luminos al fereastrăi de vizavi. După un moment, umbra reveni și se opri, ca într-un

spectacol de teatru japonez. Deși ploaia ascundea totul și, prin natura meseriei, evita instinctiv lumina, James simți nevoia să se tragă un pas în spate.

– *Signora* este acasă astăzi, remarcă barcagiul. Probabil este cu prietena ei. Se apropie și el de geam. Da, iată gondola signorei Sabbadin, după cum m-am așteptat. Iau ceaiul împreună aproape în fiecare zi. Sunt nedespărțite, spuse, însotindu-și cuvintele de un gest grăitor, cu degetele arătătoare ale mâinilor imitând zalele unui lanț. Ca niște surori. Toate prietenele o urmează pe *Madame* la Venetia, fiindcă fără ea este plăcitos. În realitate, noi nu ne plăcim deloc. Avem teatrul, opera, baletul, iar în curând, după Crăciun, începe Carnavalul.

– Sedgewick, dacă ne prinde Carnavalul aici, te rog să mă împuști.

– Așa voi face, domnule, dar ar fi de preferat să trecem repede la treabă, ca să ne scutim de această tristă eventualitate.

James îl aprobă dând din cap.

– Zeggio, află, te rog, unde se va duce în seara asta. Aș vrea să mă îmbrac în ținuta potrivită.

– La Fenice, n-am nici o îndoială.

– A, da. Cel mai frumos teatru din Venetia. Ce loc mai bun pentru a se face remarcată?

– Dar și pentru că joacă *La Gazza Ladra*, de marele Rossini, îl completă Tânărul aspirant în ale spionajului.

– *Coțofana hoață*, traduse James pentru fostul lui aghiotant, ale cărui multiple talente nu includeau și limbile străine.

– Îi place enorm să se ducă la operă, spuse Zeggio. Dar voi obține o confirmare ca să fim siguri. Apoi, dacă sunteți de acord, voi aranja ca cineva să vă conducă la loja ei și să vă prezinte.

– Aș vrea să facem cunoștință numai după ce-mi voi forma o imagine mai completă despre ea. Am nevoie de una sau două zile de recunoaștere.

– Cel mai important este să-ți cunoști ținta, îi explică Sedgewick lui Zeggio pe un ton profesional. Dar, ne putem considera norocoși. Stăpânul nostru se pricepe la femei și o va citi rapid, fără îndoială.

– Ar fi și cazul, zise James. O gondolă mare, cu două rânduri de vâsle se apropii de Palazzo Neroni. Cine este?

Respectător de măiestrie și respect
împotriva moștenitorilor

— A, știu. Vine întotdeauna la Venetia imediat după ce se întoarce ea. Este prințul moștenitor al Gileniei. Un băiat frumos, cu părul blond și bucalat. Deși cam încet la minte, se spune că este în grătiile doamnei.

— Prințul Lurenze. Câtă ani are, douăzeci, douăzeci și unu? întrebă James. Gilena era o pată neînsemnată pe harta Europei, dar cunoașterea tuturor dinastilor făcea parte din meseria lui.

— Cu tot respectul, domnule, dumneavoastră erați cu șase ani mai Tânăr când ați fost recrutat, observă Sedgewick.

— Așa este, spuse Zeggio. *Signor Cordier* este o legendă. Aș spune, chiar un mit, dacă nu s-ar afla aici, în carne și oase.

— Între Tânărul și sturlubaticul fiu al unui nobil englez și moștenitorul uneia dintre cele mai venerabile dinastii europene există o mare diferență: membrii familiilor regale sunt foarte bine protejați. Printii din Gilena, în particular, sunt crescuți în puf. Mă mir că părintii l-au scăpat din ochi.

— I-au dat o suita importantă, și toți diplomații îl curtează. Asta este una dintre problemele pe care le are cu femeile: nu reușește să rămână niciodată singur.

— Pe de altă parte, ar putea experimenta lucruri noi în dormitor, dacă dispune de o minimă experiență în domeniu, ceea ce nu este deloc limpede, adăugă James.

— Credeți că puștiul e virgin? se întrebată Sedgewick.

— N-aș paria pe asta, dar presupun că nu a cunoscut multe femei. Nu va reprezenta o problemă, iar dacă Magny rămâne la vila lui, aşa cum ar face un om cu scaun la cap, nici el nu ne va crea dificultăți.

— Dar ce facem cu doamna?

— Stai liniștit, femeile nu reprezintă un obstacol pentru stăpânul nostru, chiar nici unul, ii răspunse încrezător Sedgewick.

În același timp, la Londra

John Bonnard, baron de Elphick, era așezat la biroul lui. Deși trecut de patruzeci de ani, părul său își păstrase culoarea castaniei, ochii nu-i erau înceșoatați și avea încă cea mai mare parte a dinților în gură. În pofida staturii modeste și a trupului fragil, era considerat unul dintre cei mai atrăgători bărbați din Anglia de către cei care

se mulțumeau să judece după aparențe. Se uita încruntat la o scrișoare plină de încrățituri, ca și cum hârtia ar fi fost mototolită și îndreptată forțat de mai multe ori. Așa ajungeau majoritatea scrisorilor pe care i le trimitea fosta nevastă. Uneori se întreba de ce nu le aruncă direct în șemineu.

Femeia brunetă și plăpândă din fața lui, Johanna Ide, ii urmărea reacțiile cu aerul că nimic n-o mai putea surprinde. Cu toate acestea, nu-și dădea frumoșii ochi peste cap. Era amanta lordului Elphick de peste douăzeci de ani și luase parte la toate conspirațiile urzite de acesta. Înțelegea, aşadar, că în cazul fostei neveste lucrurile nu se derulau aşa cum și-ar fi dorit ei.

— Căteaună dracului! izbucni bărbatul.

— Știu, dragule, dar gândește-te că în curând vei scăpa de ea.

— Ai dreptate, ii răspunse el ridicând ochii. Pieșele și-au ocupat pozițiile stabilite. Am aflat de dimineață că Marta Fazi a fost eliberată din închisoare. A durat mult și a costat încă și mai mult, dar s-a rezolvat. Ar trebui să fie în drum spre Verona, dacă n-o fi ajuns deja.

Fu rândul Johannei să se încrunte. Știa că Marta Fazi era una dintre femeile pe care Elphick le folosea constant. Fiecare se credea unică iubită cu adevărat, iar ea încuraja acest tip de relații. Era vorba de afaceri, și profitul se măsura în putere. Dacă lucrurile ar fi fost mai simple, ar fi luat de mult decizia nepractică să se căsătorească. Dar, fiind amândoi extrem de ambicioși – suflete pereche în toate aspectele – preferau să se cunune cu alții. Ea era văduvă, iar el divorțat, însă unirea destinelor lor nu putea avea loc decât după ce el devine prim-ministru și fosta soție era scoasă definitiv din joc... pe scurt, după ce Johanna putea fi absolut sigură că nimeni nu avea să-i afle vreodată adevărul caracter, ceea ce le-ar fi adus amândurora mari necazuri.

— Știu la ce te gândești. Ai prefera să foloseșc pe altcineva pentru recuperarea scrisorilor.

— Fazi abia știe să citească, zise Johanna.

— Îmi va recunoaște scrisul, doar i-am trimis suficiente biletele de amor. Îi voi spune ce nume să caute. Mai mult, oricum nu are nevoie să știe.

— Este și ușor nebună.

— Nu are decât să-i facă ce vrea Fracescăi, atâtă vreme cât îmi aduce scrisorile, răspunse lordul Elphick.